

[Nørskov.]
 svarligt, at de militære Patienter i alt for stort Omfang blev behandlet i Barakker. Det vil ogsaa være meningsløst, hvis vi i stort Omfang skal gaa over til at lægge de værnepligtige ind i Barakker til Behandling under deres Sygdom.

Det forekommer mig ogsaa, at man fra de Herrers Side gaar meget let hen over den Sag, som den højtærede Forsvarsminister meget stærkt gik i Brechen for, nemlig Oprettelsen af en Invalideafdeling ude paa det nye Garnisonssygehus. Den højtærede Minister udtalte udtrykkeligt i sin Forelæggelsestale, at kun hvis Rigsdagen vilde interessere sig for en saadan Invalideafdeling, kunde der være Tale om at anvende det nye Sygehus som Fælleshospital for Hær og Flaade. Jeg synes, at de ærede Medlemmer, som saa stærkt er gaaet imod Ministerens Forslag, har beskæftiget sig uhyre lidt med dette Spørgsmaal, som jo dog maa komme til at spille en Rolle, og som maa tages op under den kommende Udvalgsbehandling. Det forekommer mig ogsaa, at de ikke særlig har haft Blikket rettet paa, at ved et fælles Hospital for de militære Patienter vil der kunne spares betydeligt i Administrationsudgifter. Det er ogsaa godtgjort i Kommissionensbetænkningen, og jeg nævnte det i min sidste Tale. Jeg synes de Herrer gaar saa forfærdelig let hen over dette Spørgsmaal, som jo dog i det lange Løb betyder saa uhyre meget, idet der gennem de mange Aar derved vil opnaas en stor Gevinst for Staten.

Det er givet, at man i det kommende Udvalg vil overveje alle Muligheder, og forhaabentlig vil man naa til en god og forsvarlig Løsning paa dette Spørgsmaal, som nu har staaet paa Dagsordenen i saa mange Aar og givet Anledning til saa mange Debatter her i Rigsdagen.

Hauge: Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, der talte paa det konservative Folkepartis Vegne, begyndte med at erklære sig om, hvad jeg havde sagt, og sagde dér, at jeg havde været uklar og gjort mig skyldig i at ville udstykke Tingene paa en Maade, saa han ikke rigtig kunde faa Rede paa det. Efter at det ærede Medlem saaledes havde givet mig et Skudsmaal, tænkte jeg, saa maa vi da faa en klar og tydelig Tilkendegivelse af, hvad der var det ærede Medlems og hans Partis Standpunkt. Men det var nu i hvert Fald ikke mig muligt at faa rigtig Rede paa det, og jeg tror, det er gaaet andre ærede Medlemmer paa samme Maade.

Forsvarsministeren var kommet til den Opfattelse, at det, det ærede Medlem Hr. Johannes Lou sagde, i Virkeligheden var Udtryk for en Tilslutning til Lovforslaget, og han takkede ham ogsaa derfor. Nu ved jeg ikke, om den højtærede Minister her er optraadt som en Skælm eller virkelig har den Opfattelse, at han kan stole paa, at det konservative Folkeparti nok skal makke ret, naar det kommer til Stykket og som sædvanligt gaa i Tøjet og stemme for det af Ministeren forelagte Lovforslag. Det kan være, at han kan klare det med den Venlighed, han her har vist ved at tale saa smukt til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou og takke ham; det vil jo Tiden vise. Mig forekommer det, at en Del af det ærede Medlems Udtalelser kunde tyde paa, at han ikke just var af samme Opfattelse som Ministeren, og at han navnlig mente, at Spørgsmaalet om de 2 Mill. Kr. til Rigshospitalet burde klares paa en anden Maade, end det hidtil er blevet.

Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at jeg har aldeles ikke været springende eller uklar i min Stilling. Mit Forslag gaar ud paa — mine Udtalelser er i Tilslutning dertil —, at det gamle Garnisonssygehus i Rigensgade ophæves, saaledes som alle har været enige om at det skulde før eller senere, samt at det nye Garnisonssygehus, der er bygget paa Nørrefæld, overgives til civilt Brug, altsaa til Rigshospitalet, og at Hæren og Flaaden klarer sig med Marinehospitalet og Epidemihospitalet, og jeg har henvist til Tal, der foreligger, officielle Tal, og tydeligt og klart sagt, at der er Hospitalsplads nok de to Steder.

Paa Marinehospitalet er der 130 Senge, paa Epidemihospitalet er der 156 Senge, i alt 286 Senge, og vi har de militære sagskyndiges egen Udtalelse til Militærkommissionen forud for 1922 for, at Maksimum for, hvad Hær og Marine havde Brug for, var 165 Senge. Det maa jeg vel stole paa. Forsvarsministeren siger, at jeg kan ikke kritisere Tallene. Jeg behøver slet ikke at kritisere Tallene, jeg holder mig til de officielle Tal, men naar jeg sammenligner disse med visse Tal, der findes i Betænkningen, har jeg Grund til at sige, at disse Tal ikke kan være rigtige, de kan da i hvert Fald ikke være rigtige paa begge Sider.

Nu holder jeg mig til de militære sagskyndiges egen Udtalelse om, at vi havde Brug for 165 Senge efter den Militærordning, vi fik i 1922. Saa har jeg da Lov til at bruge disse Tal og sige, at naar dette